

Sven Havsteen-Mikkelsen Et glimt af evighed

3. februar Æ 20. maj 2013

Sven Havsteen-Mikkelsen, *Golgotha*, 1970. Altertavle til Røgen Kirke

Sven Havsteen-Mikkelsens (1912-1999) første læremestre var fynboerne Fritz Syberg og Johannes Larsen. De styrkede hans overbevisning om, at han var på rette vej og bragte ham til erkendelsen: "Der er ingen i verden, der skal faa mig fra at male". Den afgørende udvikling i retning af det naturromantiske skete imidlertid først efterfølgende under Oluf Høsts indflydelse og, paradoksalt nok, da hans stedfar, polarforskeren Ejnar Mikkelsen forsøgte at tage hånd om hans fremtid. Faderen, som ikke mente, at maleriet var en profession for rigtige mænd, sørgede for, at han kom på ekspeditioner til Færøerne over Nordatlanten og op langs Grønlands østkyst. Forehavendet lykkedes imidlertid ikke. Tværtimod. Det norrøne gik Sven Havsteen-Mikkelsen i blodet. Rejserne fik afgørende betydning for hans fremtid som maler og kom til at udgøre det åndelige grundlag for hans senere værk.

Sven Havsteen-Mikkelsen var først og fremmest landskabsmaler, men samtidig - med udsmykningen af mere end 70 kirker i Norden - en af de største danske moderne kirkekunstnere. Hans interesse for det religiøse kom i starten til udtryk i hans landskabsmalerier, hvor han fulgte den naturromantiske strømning og specielt den del, der havde rødder i den nordiske ekspressionisme.

Kirkekunsten, som Nivaagaards udstilling fokuserede på, bygger på Havsteen-Mikkelsens naturoplevelser specielt på Grønland, Færøerne og i Norge. Som kunstneren selv siger det: "Jeg kunne ikke male altertavler uden at have udspring i en oplevelse af naturen." Det var bl.a. menneskets afmægtighed over for naturens styrke, der inspirerede Havsteen-Mikkelsen til den kristne kunst.

Udstillingen på Nivaagaards Malerisamling viste Sven Havsteen-Mikkelsens kirkekunst, hovedsageligt malerier og skitser.